

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Crónica

Caetano Veloso y Gilberto Gil, magia tropical en el Palau

D. MORÁN BARCELONA

No había pasado ni un año desde que Caetano Veloso y Gilberto Gil se metieron en el Liceu en el bolsillo y ahí estaban de nuevo anteanoche, enmarcados entre las esculturas modernistas del Palau de la Música y dispuestos a convertir de nuevo la desnudez tropical en una nueva obra de arte. El guión, es cierto, fue prácticamente calcado al de su anterior visita, pero el tándem brasileño volvió a salir a hombros después de más

de dos horas de suavidad carioca, caricias acústicas y cálido folk.

Una lección de intimidad y maestría que arrancó con «Back In Bahia» y que fue recorriendo las costas de la música popular brasileña mientras Veloso y Gil (o Gil y Veloso, tanto monta) desgranaban una treintena de canciones hechas de la mejor materia prima posible: una amistad a prueba de bombas que se remonta a los días de samba y revolución de Tropicália. Una vieja e imbatible alianza que en Barcelona propició una reedición de esas bodas de oro que anda celebrando bajo el sucinto nombre de «Dois amigos, um século de música».

Arropados por lo mínimo –dos taburetes, un par de copas y otras tantas guitarras– y con Veloso algo más suelto que en su anterior visita, cuando Gil, ayer algo más justo de voz, le hizo sombra con sus dotes como guitarrista y su mayor conexión con el público, los bra-

Veloso y Gil, ayer en Barcelona

EFE

sileños hicieron memoria para alterarse en la voz cantante, despachar entre ovaciones «Coração vagabundo», «É Luxo Só» o «Sampa» y ofrecer un concierto casi idéntico al del Liceu pero algo más equilibrado.

El repertorio, de hecho, sólo se vio ligeramente alterado por el estreno de «As camélias do Quilombo de Leblon», pieza compuesta a cuatro manos después de la gira del año pasado y que anoche deslizaron como contrapunto a «É De Manha», la canción más antigua que sonó en el Palau. En ese viaje de 1963 a 2016 hubo tiempo para casi todo: samba entre algodones –«Eu vim da Bahia»–, incursiones en la balada italiana –«Come Prima»–, himnos añejos que no envejecen –«Expresso 2222»–, inquietantes apuntes funerarios –«Nao Tenho Medo Da Morte»– y estribillos para jugar con el público –«Nossa Gente (Avisa Lá)»–. Hubo también un reparto estrictamente democrático de los tiempos –la primera mitad del concierto fue Veloso quien que llevó el rumbo; mientras que la segunda fue para Gil– y una generosa tanda de besos que llegó hasta el «Three Little Birds» de Bob Marley y con la que quedó claro que, más aún que las canciones que comparten, lo importante es esa atmósfera que generan en el escenario: dos voces conjuradas para espantar la oscuridad y abrazar con balsámica precisión el folk colorido y reconfortante. Magia tropical en estado puro.

Deu grans recitals del festival de poesia de Barcelona

Ievtuixenko i Margarit

5 DE MAIG, 19.30 H AUDITORI DE LA PEDRERA

L'any 1992, el poeta rus Ievgueni Ievtuixenko i el català Joan Margarit van recitar junts per primer cop. Ara hi tornen. Les seves obres –premiades i consolidades– continuen tenint una gran difusió entre el gran públic.

Homenatge a Anna Dodas

6 DE MAIG, 19 H VERGER DEL MUSEU FREDERIC MARÈS

L'agost del 1986, la poeta de 23 anys Anna Dodas era assassinada a prop de Montpeller. David Caño, Pau Gener, Núria Martí-nez-Vernis, Blanca Llum Vidal i Ramon Farrés en llegiran els versos trenta anys després dels fets.

Herois aquesta nit

6 DE MAIG, 22 H INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

El cantautor Nacho Vegas compartirà escenari amb els poetes David Castillo, José Luis Piquero i Eva Vaz. El títol del recital, *Herois aquesta nit*, és un homenatge al músic David Bowie, mort al gener: tots quatre autors llegiran textos que mostren la vinculació de les seves obres amb la música que sovint els ha inspirat. Serà una sessió d'introspecció a través de poemes sovint contundents.

Veus personals

7 DE MAIG, 18 H VERGER DEL MUSEU FREDERIC MARÈS

Una de les novetats del festival Barcelona Poesia és que almenys al Verger del Museu Frederic Marès, on tindran lloc bona part dels actes, es podran comprar els llibres dels poetes que hi reciten. A *Veus personals* hi participaran Tomàs Arias, Montserrat Costas, Jordi Llavina i Antònia Vicens, premi Nacional de Cultura 2016. S'aproximen a la poesia des de punts de vista molt diferents.

25 anys sense Montserrat Roig

7 DE MAIG, 20 H RECINTE MODERNISTA DE SANT PAU. SALA CAMBÓ

Pilar Aymerich, Montse Guallar, Marta Pessarrodona i Ignasi Riera recordaran la novel·lista i periodista Montserrat Roig, morta el 1991 als 45 anys. Al final de l'acte es projectarà un vídeo inèdit.

El nus la flor

7 DE MAIG, 22 H INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

Enric Casasses presenta el recull de poemes inèdits *El nus la flor* acompanyat pel piano de Daniel Ariño i la veu de Maria Mauri. El cicle de composicions transita entre l'intimisme, la reflexió, l'humor i la passió.

Poesia satírica

8 DE MAIG, 12 H VERGER DEL MUSEU FREDERIC MARÈS

Josep Pedrals ha recitat la seva poesia arreu del món i ha publicat llibres com *El furgatori* o *El romanço d'Anna Tirant*. El barceloní confrontarà el seu talent amb el poeta de Palma Miquel Àngel Joan, *Llovonoy*, un doll d'ironia que vol deixar en evidència les vergonyes de l'avarícia i el malbaratament amb enginy i elegància. L'única arma que els autors podran treure durant el combat serà el sentit de l'humor.

Maleïts poetes

9 DE MAIG, 20 H CENTRE CÍVIC CASA GOLFERICHS

Sílvia Bel s'ha aproximat a alguns dels poetes maleïts de la història de la literatura en diversos recitals, acompanyada pel piano de Carles Beltran i la veu de Lúcia Vives. En el trajecte extrem que plantejarà al centre cívic Casa Golferichs ressonaran versos de Charles Baudelaire, Pier Paolo Pasolini, Miquel Bauçà, Josep Palau i Fabre, Blai Bonet, Andreu Vidal, Nicanor Parra, Sylvia Plath i Joan Vinyoli.

J.L. Peixoto i F. Pinto de Amaral

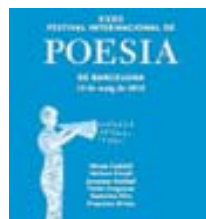
10 DE MAIG, 19 H BIBLIOTECA GUINARDÓ - MERCÈ RODOREDÀ

Un dels actes més singulars de l'edició d'enguany de Barcelona Poesia és la visita de dos autors portuguesos a la Biblioteca Guinardó - Mercè Rodoredà. El primer és José Luis Peixoto, escriptor i poeta –del qual es pot llegir en català la novel·la *Te'm morires* (El Gall)–. El segon, Fernando Pinto de Amaral, autor de volums com *A escada de Jacob* i *Paliativos*. Tots dos conversaran amb el professor Jordi Cerdà.

Festival Internacional de Poesia

10 DE MAIG, 21 H PALAU DE LA MÚSICA

Mireia Calafell obrirà una lectura dedicada a poetes de països i cultures perseguides, entre els quals hi ha Mohsen Emadi, Joumana Haddad, Violet Grigoryan i Easterine Kire. L'acte el tancarà el veterà Francisco Brines.

► 4 Mayo, 2016

MÚSICA

La seducció de Caetano Veloso i Gilberto Gil

Els dos músics brasilers ofereixen un concert magistral al Palau de la Música

Crítica

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

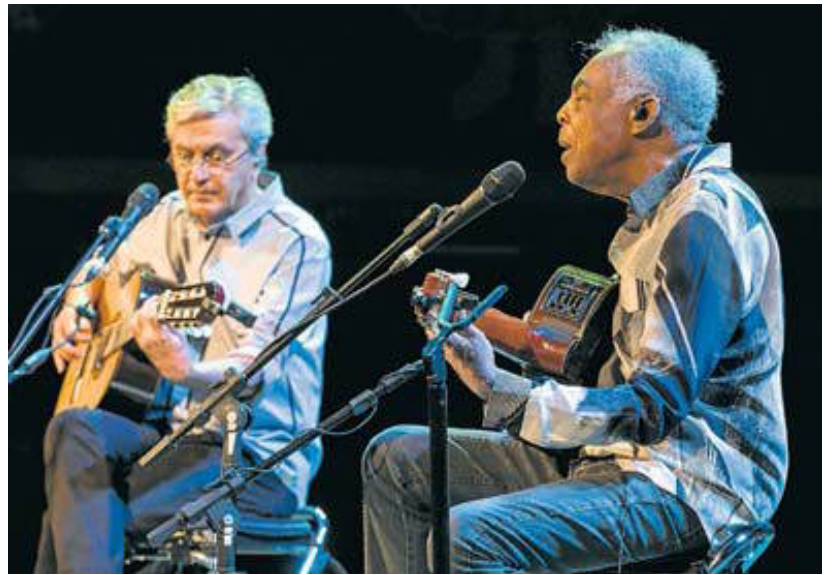
Caetano Veloso i Gilberto Gil
PALAU DE LA MÚSICA 2 DE MAIG

Caetano Veloso i Gilberto Gil van actuar l'any passat al Liceu. Tots dos sols, sense més equipatge que les guitarres acústiques, les veus i un dels millors cançoners de la música popular brasilera. Dilluns van repetir l'actuació al Palau de la Música: idèntica disposició escènica i pràcticament el mateix repertori, tret d'una incorporació: *As camélias do quilombo do Leblon*, una peça que Veloso va compondre l'agost de l'any passat i que al Palau van tocar després d'*É de manhã*, del 1963.

Veloso i Gil, tots dos de 73 anys, dominen els recursos expressius i tècnics. Treballen una mena de melancolia tropical irresistible. Veloso

sedueix amb el somriure i una veu increïblement jove. Gil hipnotitza amb la profunditat, connectant amb el bagatge africà i jugant amb la guitarra. Són el duo perfecte i transmeten la sensació d'haver nascut precisament per asseure's a prop del públic. Si no fos perquè l'espai era una sala de concerts, gairebé es podria dir que els tenies tocant al menjador de casa; això sí, a canvi de pagar unes entrades que anaven dels 38 als 146 euros.

Com ja va passar al Liceu, el concert va començar amb una gran ovació de benvinguda a càrrec dels espectadors que omplien el Palau de la Música. *Back in Bahia*, perfumada de blues per la guitarra de Gil, va obrir un relat a dues veus. Veloso va ser més protagonista a la primera part, amb punts àlgids com *Terra*, corejada per un públic entregat des del principi a la màgia d'aquest tropicalisme íntim. Sobrat de facultats, l'autor d'*O Leãozinho* fins i tot va re-tilar amb una veu blanquíssima en la versió de *Tonada de luna llena* del veneçolà Simón Díaz. A partir

Caetano Veloso i Gilberto Gil, llegendes brasileres al Palau de la Música. CRISTINA CALDERER

Expressius
Veloso i Gil
treballen una
addictiva
melancolia
tropical

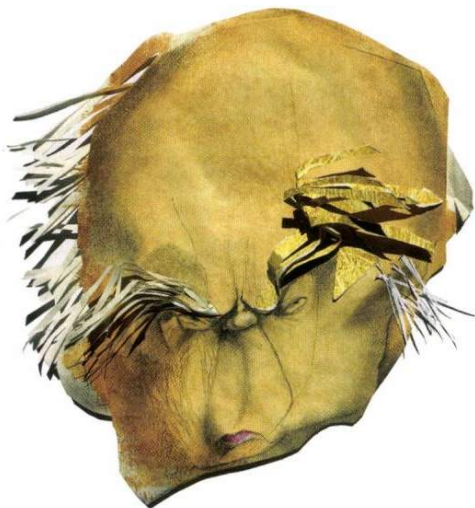
d'*Esotérico*, la veu de Gil va agafar el protagonisme apujant la temperatura emocional de la nit. Una espectacular *Tres palabras*, la imbatible *Expresso 2222* i *Toda menina baiana* van situar el concert en el territori de l'excepcionalitat, i el Palau va lliurar-se sense condicions a l'encant dels dos músics quan Veloso va aixecar-se de la cadira per ballar i picar de mans. Havia passat més d'una hora i mitja, i encara faltaven vint

minuts més de bisos. El clímax va arribar quan el públic va assumir el protagonisme a *A luz da tieta*, cantant amb intensitat creixent la tornada "eta, eta, eta, eta, é a lua, é o sol, é a luz de tieta, eta, eta!" I com al Liceu, una ovació va acomiadar la parella després de la sentida versió de *Three little birds* de Bob Marley, punt final a una nova trobada amb la història viva de la música popular brasilera. —

► 4 Mayo, 2016

PERFIL

Jordi Pujol es uno de los ídolos caídos de la Transición y a la vez protagonista de uno de los escándalos políticos de mayor trascendencia de la democracia española. Pujol fue uno de los más destacados dirigentes de la oposición moderada al franquismo, fundó y dirigió el grupo bancario Banca Catalana, participó en la recuperación de la democracia y de la autonomía y fundó Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), el principal partido del nacionalismo catalán. Gracias a sucesivas victorias electorales, gobernó la Generalitat desde 1980 hasta 2003 y proporcionó los diputados que faltaban para las investiduras de dos presidentes, el socialista Felipe González en 1993 y el presidente conservador José María Aznar en 1996.

En julio de 2014, cuando confesó la ocultación al fisco durante varias décadas de una cuenta en el extranjero, Pujol era

sola, que tenían además el objetivo de financiar CDC. Contribuye poderosamente a esta tesis el funcionamiento del *caso del saqueo del Palau de la Música*, instruido por la Justicia por el cobro de comisiones y la financiación ilegal de CDC a través de la más simbólica e histórica de las instituciones musicales barcelonesas, que presidía Fèlix Millet, prócer catalanista perteneciente a una familia de raigambre y vinculada también al pujolismo.

Tres veces se ha enfrentado Pujol con la justicia en momentos que marcan la historia política de Cataluña y en buena parte de España. En la primera, en 1960, fue sometido a un consejo de guerra por las autoridades franquistas y condenado a siete años de cárcel, de los que cumplió dos y medio en la prisión de Lérida, por rebelión militar: fue su consagración como joven promesa del catalanismo y futuro líder nacionalista. En la segunda, en 1986, la Audiencia Provincial de Barcelona en pleno, 41 magistrados, decidieron desestimar la acusación de la fiscalía por delitos vinculados a la quiebra de Banca Catalana, después de cuatro años de instrucción: esta vez quedó consagrado como político capaz de influir en los medios de comunicación y en la justicia hasta conseguir una impunidad que le ha durado prácticamente tres décadas. Y en la tercera y actual, se enfrenta junto con su esposa y a sus siete hijos a la acusación de blanqueo de capitales en relación a las cuentas de la familia en el extranjero, de la que se deriva la sospecha de haber organizado un sistema de enriquecimiento familiar en torno al cobro de comisiones ilegales con las que se financiaba su partido.

El *caso Pujol* ha influido decisivamente en el proceso soberanista catalán y en el ánimo del independentismo. El anciano patriarca, auténtico oráculo nacionalista hasta julio de 2014, ya tuvo un papel decisivo en la evolución de CDC del autonomismo hasta el independentismo. Pero su confesión influyó en sentido contrario, al convertir a CDC en un partido bajo sospecha y al propio Artur Mas, el sucesor que él mismo nombró, también en un político de dudoso comportamiento ante la corrupción en sus etapas como consejero del expresidente y como máximo responsable del partido. Pujol, el político que más ha contribuido al catalanismo desde hace 50 años, también ha sido finalmente el que más le ha estigmatizado con la mancha de la corrupción, contribuyendo así al declive de CDC y al fracaso de Artur Mas como presidente.

JORDI PUJOL

Ídolo caído de la Transición

Fue el gran oráculo del nacionalismo catalán y del independentismo hasta que se descubrió su fortuna en Andorra, fuera del alcance del fisco, presuntamente nutrida por el cobro de comisiones ilegales por obra pública.

la personalidad política más reconocida y considerada en Cataluña. Presidía una fundación que llevaba su nombre, dedicada a las relaciones entre ética y política, y asistía puntualmente a las reuniones de los organismos de dirección de su partido, CDC, que todavía presidía a título de fundador.

La sombra de la corrupción ha acompañado siempre a Pujol y a su partido, pero nunca llegó a materializarse en un caso de tanta envergadura como el que ahora implica al expresidente y a toda su familia, su esposa Marta Ferrusola y sus siete hijos. El hilo del que tira la justicia es una fortuna localizada en Andorra, fuera del alcance del fisco, que Pujol atribuye a una especie de legado de su padre, Florenci, apartado para eventuales percances en la carrera política del expresidente. La sospecha generalizada es que se trata de dinero blanqueado procedente de cobros de comisiones de concesiones y obras públicas por parte de los hijos, principalmente el primogénito, Jordi Pujol Ferrusola.

TEXTO Lluís Bassets
 ILUSTRACIÓN Sciammarella

Caetano Veloso y Gilberto Gil, dos 'jóvenes desmelenados' en el Palau

M. JURADO, **Barcelona**

Hay conciertos que, por buenos que sean, con verlos una vez es suficiente. Otros, pueden repetirse sin temor. El de Caetano Veloso y Gilberto Gil es de los segundos. Pasó por Barcelona el pasado julio y repitió el lunes con idéntico formato y, la verdad, fue todavía mejor (y ya era difícil).

¿Dos tipos con sus guitarras acústicas en un escenario sin tramoya, qué aburrido, ¿no? ¡Qué va! Caetano y Gilberto se bastan para llenarlo todo y transmitir una emoción que se transformó por momentos en pura algarabía. Poesía y ritmo, susurros al oído e incitación a picar palmas y cantar.

Caetano y Gilberto, ambos a punto de los 74 años, desprenden una energía envidiable. El título del espectáculo es suficientemente claro: *Dos amigos, más de un siglo de música*. Cantaron a dúo canciones de uno y de otro, se alternaron con las voces y las guitarras y Caetano hasta se marcó unos aplaudidos pasos de baile. Comenzaron con el viejo *Back in Bahia* y pronto se dejaron arrastrar por la magia de *Tropicália* y el público comenzó tímidamente a cantar. Poco a poco el canto se convertiría en grito, palmas y baile, cosa que no ocurrió en el Liceo. Allí todo fue más retraído. Pero el Palau de la Música abarrotado hasta el órgano incita a desmelenarse, y se desmelenaron músicos y público.

Unas treinta canciones, incluidos cinco apoteósicos bis, conformaron un programa que fue hasta la primera canción que compuso Caetano en 1963 (año en que conoció a Gilberto), que precedió a la última que han escrito juntos, *As Camélias*. ¡Dio hasta para una versión sorprendente y celebrada *Come prima!*

No se sabe si estos dos jovencitos seguirán de gira. Si así fuera, les esperaremos.

▶ 4 Mayo, 2016

Veloso i Gil, abraçada de titans

CRÒNICA Els dos gegants de la música brasilera van exhibir empatia mútua al Palau

JUAN MANUEL FREIRE
BARCELONA

Després de l'èxit aconseguit l'any passat al Liceu, Caetano Veloso i Gilberto Gil, gegants del moviment Tropicália, van tornar a passar per Barcelona per fer una altra exhibició d'empatia mútua. Són només dos cantautors fent la seva feina, però és un acte absorbent. Ni tan sols es troben a faltar els creatius arranjaments del pop amb què van hibridar la tradició brasilera amb altres estils; les veus i guitarres en plena sintonia són suficients per enamorar.

Es van mudar del Liceu al Palau de la Música Catalana, de nou dins del Guitarr BCN. Però no van canviar gaire un repertori fix, fa poc recollit al disc en directe *Dos amigos, un siglo de música, souvenir* d'aquesta gira per celebrar dues carreres i una

amistat. És a dir, van arrencar, com l'any passat, amb el doble nocaut de *Back in Bahia* i *Coração vagabundo*, temes emblemàtics de Gil i Veloso, respectivament.

Tot seguit es van marcar grans versions de dues cançons programàtiques del Tropicália, com *Tropicália*, en què va entrar en joc el ritme, amb un joc de guitarres que es responen entre elles, i *Marginália II*, en què vam poder veure Veloso remenar sense deixar el seu seient; malgrat les tristes lletres de Torquato Neto, visió del Brasil una mica desoladora.

No tot va ser retrospectiva, perquè després de la cançó més antiga de Veloso, *É de Manhã*, van anar per la més nova que han fet, *As camélias do Quilombo do Leblon*, composta quan van tornar de la seva gira europea l'any passat. El final gairebé rap que

▶▶ Concert de Caetano Veloso i Gilberto Gil al Palau de la Música.

té parla de dos homes que, a punt de complir 75 anys, es neguen a créixer del tot. Per bé.

FINAL MOLT OPTIMISTA // D'aquí van passar a l'altre extrem, la balada més íntima: un Veloso delicat al límit atacant (o millor, acariciant) *hits* com *Sampa* i *Terra* per a l'èxtasi de l'audiència, que va arrencar a cantar la segona com un cor celestial. El romanticisme va ocupar el Palau amb una *Tonada de luna llena* entonada per Veloso amb falset hiperagut.

La distribució del repertori és democràtica i Gil va agafar després protagonisme per a acostaments estel·lars a *Eu vim da Bahia*, *Super homem* (*A canção*), *Não tenho medo da morte* (una mica esguerrada per una circense melodia de mòbil) i *Toda menina baiana*, a més de versions de *Come prima* i *Tres palabras*. En la recta final del concert va causar sensació *Nossa gente* (*Avisa lá*), que va ser corejada pel públic amb exaltació. Tot va acabar, en un segon bis, de la forma més optimista possible: *Three little birds*, de Bob Marley, aquella invitació a no preocupar-se, oblidar problemes i arrugues. Nit reparadora. ==

► 4 Mayo, 2016

Crònica 'bossa nova'

Harmonia i calidesa

David Castillo

Barcelona

Els organitzadors de The Project afirmaven que si el concert de Caetano Veloso i Gilberto Gil era la meitat de bo que el que van fer l'estiu passat

al Liceu ja valdria la pena repetir. Els espectadors del Palau de la Música, molts d'ells reincidents, van mantenir l'entusiasme al llarg de les dues hores i els gairebé trenta temes que van interpretar els dos músics de Bahia. Vestits amb camisa, pantalons esportius i sabatilles, aquests dos genis de la *bossa nova* van demostrar que es poden fer coses grans sense soroll ni gaires escarafalls. Només amb les seves guitarres –en moltes ocasions només amb la de Gilberto–, asseguts en dues cadires i amb pocs comentaris més enllà dels seus somriures còmplices, els dos amics van tornar a fer combregar Barcelona amb el seu magnetisme, la calidesa de les veus i el to poètic de les lletres. Van ficar-se a la butxaca un Palau ple a vessar, que va corejar o cantar peces noves, versions i també vells temes de quan es van conèixer, el 1963. Des d'aleshores han revolucionat la música, van ser participants de la millor *bossa nova*, la van introduir en la psicodèlia inventant-se el tropicalisme i van

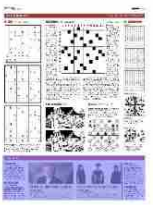

Caetano Veloso i Gilberto Gil van omplir dilluns el Palau dins el Guitarr BCN ■ QUIM PUIG

fer història, com a intèrprets i també compositors. Dilluns van fer un recorregut per temes compartits, per discos en comú, però també pel repertori de cadascú, cantant a duet, acompanyant l'altre amb la guitarra o, simplement, deixant-se portar per la melodia. Les cançons carburen soles per l'efusió sentimental, el balanceig rítmic i sincopat, les incorpora-

cions de boleros, *reggae*, folk i tot el que tingui a veure amb la melodia que va agermanar la samba i el jazz: *bossa nova*, sempre influent i agradable per acariciar els sentits. Des dels primers temes, *Back in Bahia* i *Coração vagabundo*, Caetano i Gilberto van atrapar el públic amb la seva extraordinària qualitat vocal, van crear infinitat de clímaxs, des de l'alternança

de veus. El desamor i la lluita, però sobretot l'esperança, atorguen a aquest estil una dimensió vitalista única. *Sampa*, *As Camélias do Quilombo do Leblon*, la versió de *Come prima*, *Terra*, *Esotérico*, *Drão...* Himnes a la bellesa, plens d'inspiració, que ens van regalar amb aquesta facilitat per transmetre emocions. Esperem que tornin aviat. Bravo! ■

L'agenda

BARCELONA
18.30 XERRADA
'200 anys d'El barber de Sevilla de Rossini'
El periodista Marcel Gorgori parla d'aquesta mítica òpera a la Biblioteca Clarà (Dr. Carulla, 22-24).

BARCELONA
19.00 DIÀLEG
'Espai urbà, protesta política i repressió a la Barcelona dels anys trenta'
Tercer dels cinc diàlegs sobre la Guerra Civil que proposa el Born.

Retorn del piano d'András Schiff

BARCELONA
20.30 CONCERT
L'hongarès du en contrast sonates de Haydn, Mozart, Beethoven i Schubert, al Palau de la Música.

Nit de post-rock coreà a l'Apolo

BARCELONA
21.00 CONCERT
Format a Seül, Jambinai porta la música tradicional coreana al segle XXI amb instruments coreans.

BARCELONA
19.00 EXPOSICIÓ
'Miscel·lània d'amors i desamors'
Ruta per la mostra *T'estimo? Una història de l'amor i el matrimoni* al Museu d'Història de Catalunya, on Marta Millà (actriu) explicarà relats d'amor i desamor.

BARCELONA
19.30 CONCERT
EnBossa. El grup fusiona el *soul-funk*, el jazz, la *bossanova* i la samba al Harlem Jazz Club.

Els pianos tornen amb 'Maria Canals porta cua a Cervera'

C. Berengué / Tàrrrega TV
CERVERA

L'acció *Maria Canals porta cua a Cervera* torna amb la quarta edició el pròxim 13 de maig. Com sempre, dos pianos situats al carrer sonaran durant tot el dia i convidaran estudiants i vianants a tocar-los.

Uns sis-cents estudiants d'escoles, instituts i del Conservatori de Cervera participaran en aquesta jornada, que s'emmarca dins el concurs internacional Maria Canals, el més antic de l'Estat, amb 61 edicions, i que organitza aquesta activitat a dife-

rents ciutats, com Barcelona, Madrid i Bilbao. La iniciativa vol divulgar i apropar aquest instrument a tot tipus de públic.

Aquest any l'esdeveniment coincidirà amb la VIII Trobada de Pianistes de Ponent, en què s'han preparat obres d'Enric Granados per retre homenatge al compositor lleidatà en el centenari de la seva mort. El concurs de vídeo dirigit als estudiants de piano tindrà com a premi l'experiència de tocar un piano de cua al Palau de la Música Catalana. El pianista Luis Grané oferirà un concert a la tarda a la plaça de la Universitat. ■

El Masnou ja prepara la celebració de l'Any Millet

L'any que ve en farà
150 del naixement,
al municipi, del
fundador de
l'Orfeó Català

Cultura

El mestre Lluís Millet, retratat en un quadre de Lluís Martí Gras ■ EL PUNT AVUI

El Masnou ja prepara l'any Millet

EFEMÈRIDE • El 2017 farà 150 anys del naixement, a la vila, del fundador de l'Orfeó Català **FIGURA** • L'objectiu és ressaltar el llegat musical i social del personatge

Núria Segura Insa
 EL MASNOU

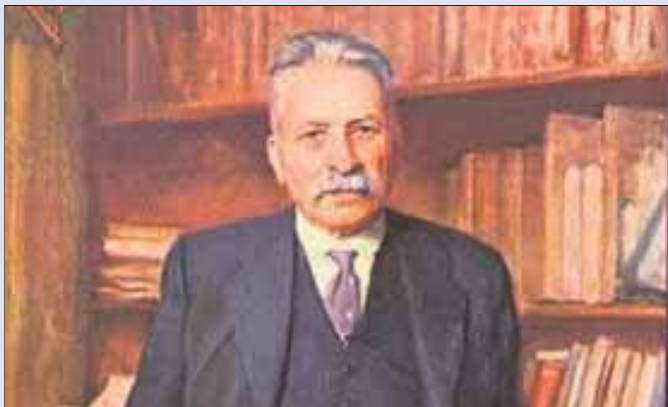
El 18 d'abril del 2017 farà 150 anys del naixement d'una de les figures més rellevants de la història i la música catalana: el del mestre Lluís Millet, com era popularment conegut. El Masnou, el municipi que el va veure néixer, vol que tot el 2017 sigui un any inoblidable, en el qual es recordi un dels seus personatges més il·lustres. Per aquest motiu, aquest 26 d'abril es va constituir una comissió ciutadana que liderarà l'organització de diversos actes que es faran al llarg de l'any que ve. En la comissió, hi ha representants de les entitats i els col·lectius del Masnou relacionats amb la música i la cultura, com per exemple les tres corals del municipi, així com membres del Consell de Patrimoni. Jaume Oliveras (ERC), alcalde del Masnou i president de la comissió, no tan sols ressalta l'herència musical de Millet, sinó també la social, ja que va ser

creador d'entitats que després van servir per configurar el teixit social català. Al Masnou, per exemple, va estar vinculat a l'associació Centro Coral Unión Masnovense. "Va deixar una herència molt rica en el món associatiu i local a través de les associacions de cant coral", conclou Oliveras. La seva fita més important, sense dubte, va ser crear, juntament amb Amador Vives, l'Orfeó Català. Defensor i impulsor de la cultura catalana, Millet va posar música al poema de Joan Maragall *El Cant de la Senyera*, l'himne de l'Orfeó Català.

Amb vista a l'any que ve, el Masnou prepara diversos concerts musicals i de corals amb entitats del municipi i de fora, així com una exposició sobre la vida i l'obra de Millet. A més, la beca que cada any lliura el Masnou per un projecte de recerca, enguany estarà enfocada en la vida d'aquest mestre. "També es vol treballar amb les escoles del Masnou per fer una cantada comuna", precisa la regidora de Turisme, Neus Tallada (ERC). ■

El Masnou

P27

Lluís Millet, en un retrat de Martí Gras ■ EL PUNT AVUI

L'Any Lluís Millet, en fase de preparació

El 2017 farà 150 anys del naixement, a la vila, del fundador de l'Orfeó Català

▶ 4 Mayo, 2016

CRÍTICA DE FOLK

Malenconia tropical

Caetano Veloso & Gilberto Gil**Lloc i data:** Palau de la Música
(2/V/2016)**RAMON SÚRIO**

Caetano Veloso i Gilberto Gil estan tan contents de celebrar el 50 aniversari de la seva relació que ja van cap al 51 i continuen celebrant-lo. Fa nou mesos van omplir el Liceu i ara han tornat a omplir el Palau amb la seva gira *Dos amigos, un siglo de música*, reflectida ja en un doble àlbum amb trenta cançons que mostren l'essència d'aquests colossos de la música brasilera a punt de complir els 74 anys.

Totes les etapes de la seva llarga carrera queden reflectides en un cançoner d'or en el qual van alternant-se en els papers protagonista i secundari, encenent els ressorts de l'emoció amb aquesta tristesa marca de la casa i la música dels blocos afro de la seva estimada Bahia, punt de partida d'un viatge que, tal com diu la lletra de *Marginalia II*, és un compendi de malenconia tropical. Una saudade també plena de sentit de l'humor, com les divertides postures corporals que adopta Veloso a *É luxo só*, una samba clàssica d'Ary Barroso. Com també els balls i la gimnàstica que fa durant *Andar com fé*. A Caetano se'l veu jovial i en més bona forma que Gil, una mica apagat, sobretot pel que fa a la veu. Però la seva fragilitat la compensa enardint el públic, que coreja extasiat els seus imperibles *Expreso 2222*, la samba de roda en la qual declara orgullós "eu

vim de Bahia", la balada *Super homem* i aquesta espècie de blues que és la misteriosa *Esotérico*. Llàstima que el mòbil d'un imponentable engegués en orris el moment més dramàtic, quan a contrallum interpreta la minimal i tensa *Não tenho medo da morte*.

Per la seva banda, Veloso es llueix amb les imbatibles *Sampa* i *Terra*, toques una darrere l'altra, el record de l'exili londinenc perseguint el reggae a *Nine out of ten* i en aquesta meravella que respon al nom de *Desde que o samba é samba*, i no cal dir amb l'enganyosa solvència d'*A luz de tieta*, amb tot allò negatiu que compor-

Veloso està en més bona forma, però Gil compensa la seva fragilitat enardint el públic amb els seus himnes

ten els moments participatius de l'entregada audiència. I sense oblidar-se de l'única estrena, *As camélias do quilombo de Leblon*, que ja va semblar un altre dels seus clàssics.

Fins i tot en les versions filen prim recordant el folklore del veneçolà Simón Díaz, quan Veloso escala el falset a *Tonada de la luna llena*, i en el bolero *Tres palabras*, en què encara que Gil titubegés una mica va aflorar l'emoció, el mateix que en el tancament amb el *Three little birds* de Marley i abans, quan *Come prima* també es transforma tocat per la vareta d'aquests mags de *Tropicália*, el seu veritable país.●

► 4 Mayo, 2016

MÚSICA CONTEMPORÀNIA

Quasi un festival

Ensemble Recherche**Lloc i data:** L'Auditori
(30/IV/2016)**JORGE DE PERSIA**

No sé si pels tombs del destí o per bona programació –que no difusió–, la veritat és que aquests darrers dies a Barcelona hi ha hagut un autèntic festival de música contemporània. La Fàbrica de Creació Fabra i Coats, l'Auditori, i fins i tot el Palau de la Música, han fet concerts i taules rodones de molt interès. I encara més: el Museu Picasso va dedicar la tercera edició del seu *Musicant obres de Picasso* amb el Conservatori del Liceu, fent escoltar a les sales de la seva sèrie de les Meninas, vuit petites obres molt suggeridores escrites expressament per compositors molt joves, gairebé els seus *Opus 1*. Quartets de cordes, de flautes i de saxos, i duo de viola i guitarra van donar vida a peces de Dani López, Víctor Luís, Víctor Morató, Daniel Muñoz, Martí Brugué, Sergi Puig, Miriam Spinelli i Silvia Lanao, tots alumnes de composició del Liceu. Potser en veurem algun tenir la presència d'un Hèctor Parra, de qui aquests dies tant l'Ensemble

Intercontemporain al Palau com el Recherche a l'Auditori van fer sentir obres del seu catàleg. Parra té una abundant producció i l'Intercontemporain va programar *Sirrt die Sekunde* i *Moins qu'un souffle à peine un mouvement de l'air*, dues importants i subtils propostes. L'Ensemble Recherche, amb el qual també col·labora molt sovint el jove compositor català, que acaba de celebrar el 40è aniversari, va fer un concert excepcional a l'Auditori que donava a conèixer aquí *Schnee*, una magnífica obra del minimalista europeu Hans Abrahamsen per a percussió, trio de cordes, clarinet, oboè, flauta i dos pianos. Tot en format minimal, però eloqüent i subtil. Els dos tríos d'Hèctor Parra, amb una solidesa exquisida en la interpretació, van agafar rellevància, amb *Stress Tensor* i *Early Life*, per a conjunts instrumentals van deixar veure l'entitat i consistència del seu llenguatge, una bona ocasió per apreciar-hi ja trets d'un estil molt eficaç i atractiu.

A Fabra i Coats durant uns deu dies es va desenvolupar l'atractiu programa del festival Mixtur, amb músiques de diferents estils, un panorama d'obres noves i experiències que miren cap al futur.●

RAC 1

El món a RAC 1

3-5-2016

Entrevista a l'escultor **Jaume Plensa**, artista convidat del Palau de la Música Catalana aquesta temporada, al programa presentat per Jordi Basté. La conversa gira entorn la seva obra, i en especial l'escultura *Carmela* que s'exposa a l'exterior del Palau fins el dia 16 de setembre, i reflexiona sobre el paper de l'art en la societat i sobre la presència de la seva obra a Barcelona.

Enllaç:

<http://www.rac1.org/elmon/blog/entrevista-03-05-16/>

The screenshot shows a web browser window displaying the RAC1 website. The address bar shows the URL <http://www.rac1.org/elmon/blog/entrevista-03-05-16/>. The page features a green banner at the top with the text "ESTE JUEVES, 21.000.000". Below this is a navigation bar with the RAC1 logo and the text "El món a RAC1". A search bar contains the text "Si Junts pel Si presenta el mateix candidat, dijous no hi haurà president". The main content area is titled "El blog d'El món" and features a video player with the title "Un dia la Carmela trobarà la seva casa i el seu lloc". Below the video is a photo of Jaume Plensa and a text block that reads: "L'escultor **Jaume Plensa** no descarta que la *Carmela*, la seva obra que ara mateix s'exposa davant del Palau de la Música, acabi tornant a Barcelona. De moment, però, només es podrà veure fins al 18 de setembre. **Plensa** també assegura que ell no és qui ha de proposar una escultura icònica per la ciutat, sinó que cal esperar que la ciutat la necessiti." To the right of the main content is a sidebar with two articles: "En coma després de ser atropellada per un ciclista a Barcelona" and "Llamazares: 'Podem s'ha convertit en un partit oportunista'". The bottom of the page shows a Windows taskbar with various application icons and a system clock indicating 09:17 on 04/05/2016.